

Author, Author

I. Setting the Stage: A Critical Balance

A. The setting, poetry, drama, etc., of Sefer Devarim

B. The place of sefer in Chamisha Chumshei Torah

II. Authorship

דברים א:א

אלה הדברים אשר דבר משה אל־כל־ישראל בעבר הירדן במדבר בערבה מול סוף בין־פארן ובין־תפל ולבן וחצרת ודי זהב

These are the words that Moshe addressed to all Israel on the other side of the Jordan.—

Through the wilderness, in the Arabah near Suph, between Paran and Tophel, Laban, Hazeroth, and Di-zahab,

דברים א:ה

בעבר הירדן בארץ מואב הואיל משה באר את־התורה הזאת לאמר

On the other side of the Jordan, in the land of Moab, Moshe undertook to expound this

Teaching. He said:

תלמוד בבלי מגילה לא:

אמר אביי לא שנו אלא בקללות שבתורת כהנים אבל קללות שבמשנה תורה פוסק מאי טעמא הללו בלשון רבים אמורות ומשה מפי הגבורה אמרן והללו בלשון יחיד אמורות ומשה מפי עצמו אמרן

Abaye said: They taught this only with regard to the curses that are recorded in Leviticus, but with regard to the curses that are recorded in Deuteronomy, one may interrupt them by having two different people read them.

What is the reason for this distinction? These curses in Leviticus are stated in the plural, and Moshe pronounced them from the mouth of the Almighty. As such, they are more severe.

However, these curses in Deuteronomy are stated in the singular, and Moshe said them on his own.

II. Clearly Unclear

A. Lining Up...

דברים א:ה

בעבר הירדן בארץ מואב הואיל משה באר את־התורה הזאת לאמר

On the other side of the Jordan, in the land of Moab, Moshe undertook to expound this

Teaching. He said:

רשי דברים א:ה

הואיל. התחיל, כמו" הנה נא הואלתי"

"He began to explain...," just as "Behold, now I have begun..."

רמבן דברים א:א

ואמר עוד כי הואיל משה באר את התורה וזה רמז במצות שנאמרו כבר שיחזור אותם לבאר אותם ולחדש בהם דברים וטעם הואיל משה שרצה לבאר להם את התורה והזכיר כן להודיע כי מעצמו ראה לעשות כן ולא צוהו השם בזה

"He desired to explain..." The Torah is stressing that Moshe did so of his own volition, not because he was commanded to do so by HaShem.

סעדיה גאון

Similarly, Rabbi Saadia Gaon understands this phrase to mean that Moshe "waxed lengthy in his explanation of the Torah" (apparently of his own volition)

ספורנו

הואיל לבאר מה שחשב שיפול בו ספק אחרי מותו.

Moshe decided to explain that which he thought would become unclear after his death...

B. BUT.....

רמבן הקדמה לספר בראשית

אל יקשה עליך ענין משנה התורה שמדבר בעד עצמו: "ואתחנן", "ואתפלל אל ה' ואומר", כי תחילת הספר ההוא: "אלה הדברים אשר דבר משה אל כל ישראל", והנה הוא כמספר דברים בלשון אמרם... הנה משה כסופר המעתיק מספר קדמון וכותב, ולכן כתב סתם. אבל זה אמת וברור הוא שכל התורה מתחלת ספר בראשית עד 'לעיני כל ישראל' נאמרה מפיו של הקב"ה לאזניו של משה, כענין שנאמר להלן: "מפיו יקרא אלי את כל הדברים האלה, ואני כותב על הספר בדיו."

"For it is true and clear that the entire Torah, from the beginning of the Book of Bereishit to the words "to the eyes of all Israel" (the final words of the book of Devarim), were spoken from the mouth of the Holy One Blessed Be He directly to the ears of Moshe."

III. From Puzzlement to Controversy

אור החיים דברים א:א

אלה הדברים וגו'. 'אלה מיעט הקודם, פי' לפי שאמר אשר דבר משה שהם דברי עצמו, שכל הספר תוכחות הם מוסר ממש לעובר פי ה', ואמרו ז"ל קללות שבמשנה תורה משה מפי עצמו אמרן, ואפילו מה שחזר ופירש מאמרי ה' הקודמין לא נצטוו עשות כן אלא מעצמו חזר הדברים, וחש הכתוב לומר כי כדרך שאמר משה מפי עצמו דברים כאלה כמו כן במאמרים הקודמין אמר משה מפי עצמו איזה דבר, לזה אמר אלה הדברים פי' אלה לבד הם הדברים אשר דבר משה דברי עצמו אבל כל הקודם בד

חומשים לא אמר אפילו אות אחת מעצמו אלא הדברים שיצאו מפי המצוה כצורתן בלא שום שינוי אפילו אות אחת יתירה או חסרה .

These are the words, etc. The word ואלא is restrictive, especially in regard to what has been written previously. Seeing Moshe recorded in this Book only words which he had spoken on his own initiative, the Torah wishes to emphasize that only the words of admonition recorded in this Book were spoken by Moshe on his own initiative. We are told in Megillah 31 that Moshe personally composed the curses recorded in this Book, and that even legislation which Moshe repeated in this Book he had not been commanded to repeat but did so of his own volition. The Torah was concerned that we might conclude that just as Moshe had felt free to say things of his own volition in this Book he might have done so in the previous four Books. This is why this Book commences with the words אלה הדברים, "only these are the words Moshe spoke of his own volition, none other."

Rabbi Moshe Leib Rabinovich, Current Muncatzer Rebbe,

The Ohr Hachaim could not possibly believe that Moshe authored the Book of Devarim independently, Rabbi Rabinovich maintains, when the Talmud clearly condemns an individual who denies the divine authorship of even one sentence of the Torah.

After mentioning and rejecting another possibility, suggested by an unnamed kabbalist, that the Ohr Hachaim was actually punished for creating this mistaken impression; the Muncatzer insists on reinterpreting the Ohr Hachaim's position in line with that of the Maharal and the Vilna Gaon, cited below

IV Bridging the Divide

מהרל מפראג

וקודם שבאנו לבאר דבר זה, ראוי לך לדעת ההפרש שיש בין משנה תורה אשר בה גם הדברות השניות ובין שאר התורה. במסכת מגילה (ל"א ע"ב) אין מפסיקין בקללות וקאמר אביי לא שנו אלא בקללות שבתורת כהנים אבל בקללות שבמשנה תורה מפסיקין ואין בכך כלום מאי טעמא הללו מפי הקדוש ברוך הוא נאמרו ובלשון רבים נאמרו והללו משה מפי עצמו אמרן ובלשון יחיד ע"כ. ואין הכונה הזה ח"ו שיאמר משה דבר מפי עצמו אף אות אחת, רק ההפרש שיש בין המשנה התורה ובין שאר התורה כי התורה שנתן השם יתברך לישראל יש בה שתי בחינות, הבחינה האחת מצד השם יתברך אשר הוא נותן התורה, הבחינה השנית מצד ישראל המקבלים את התורה. ואם היה אחד נותן לחבירו דבר והם שוים במדרגה אין כאן רק בחינה אחת כי שניהם שוים במעלה, אבל כאשר השם יתברך שהוא על הכל נתן התורה לישראל והם בארץ אי אפשר שלא יהיה כאן בחינה מיוחדת מצד הנותן ובחינה אחרת מצד המקבל. ולפיכך התורה כולה חוץ ממשנה תורה שהוא חומש האחרון ראוי שימצא בה הבחינה מצד הנותן, כי המקבל מקבל בסוף כאשר גמר הנותן את גזרת דבריו ואז המקבל מקבל, ולפיכך נקרא משנה תורה כאילו היה דבר מיוחד שהוא מצד המקבל, ויש בחינה מצד המקבל דכתיב במשנה הואל משה באר את התורה הזאת כי המקבל הוא צריך יותר פירוש וביאור, וזהו ההפרש אשר יש בין התורה ובין משנה תורה. ולפיכך כל דבור שנאמר בתורה אף שמשה היה מדבר אותו מכל מקום היה כאלו השם יתברך

מדבר כל התורה, שכך גזר וכך צוה השם יתברך והיה השם יתברך נותן הדבור בפיו וכמו שכתוב בעשרה משה ידבר והאלקים יעננו בקול, וכך היה בכל דבור שהיה מדבר משה, השם יתברך שם הדבור בפיו. אבל משנה תורה היה מדבר משה מעצמו כמו השליח שמדבר כאשר צוה לו המשלח

Maharal's incisive explanation of Moshe's role in Devarim, based on the gap between the *notain* and the *mekabel* in God-man dialogue....

Rabbi Meir Dan Plotzky (Kli Chemda)

[Building on the Maharal...]

Although Moshe's primary role vis-à-vis the first four volumes of the Torah is that of faithful scribe of God's Word, even those volumes, at times, reflect Moshe's own contributions.

Moshe's dramatic directive to the Levi'im to summarily execute the perpetrators in the sin of the Golden Calf; his mistaken interpretation of a ritual law following the death of Nadav and Avihu; his addition of an extra day to the period of preparation preceding Revelation; his numerous discussions with God; are but a few examples of the many passages in Shmot, Vayikra and Bamidbar that mirror autonomous dialogue and action on the prophet's part.

The distinction drawn by the Ohr Hachaim and other commentaries between the Book of

Devarim and the earlier texts is actually more subtle than might first appear. Moshe's

independent words and deeds certainly contribute to the narrative of three of the four initial volumes of the Torah. *His final recording of the law in those texts, however, mirrors God's*

instructions, word for word, without change. Similarly, towards the end of his life, Moshe

independently embarks upon a series of lengthy explanations and elaborations of Torah Law, in order to cement the people's understanding and appreciation of specific mitzvot before his death. After Moshe offers these analyses, *God eventually directs him to record them in the Book of Devarim, as part of the Torah text.*

God's commandment to transform the words of the Torah into a complete written record thus ultimately includes, not only God's contributions to the text, but Moshe's, as well. These

separate threads are woven into one cohesive whole, as God dictates to Moshe, each volume of the Torah, word by word and letter by letter. While Moshe's contribution to the Book of

Devarim, therefore, is more extensive; the actual authorship of this fifth volume of the Torah

does not differ from the first four. By accepting and incorporating Moshe's contributions into a *divinely authored Torah text*, God makes those contributions an integral part of His divine law.¹

אברבנל הקדמה לספר דברים

אבל הדברים אשר דבר משה הם הספורי' והתוכחות הטענות אשר עשה מעצמו הקדמה לביאור המצות. כי משה מעצמו דבר אותם וראתה החכמה האלהית יתברך לצוות שיכתבו על ספר כשאר חלקי התורה.

Foreshadowing in the Abravanel

¹ Kli Chemda

Rabbi Menachem Mendel Schneerson, the most recent Lubavitcher Rebbe

Moshe actually serves, not simply as a scribe, but as a prophetic messenger vis-à-vis the first four books of the Torah. In the formation of these texts, Moshe receives God's messages and then proceeds to transmit those messages to the people in his own words. With the advent of the Book of Devarim, however, Moshe experiences a "joining" with the Divine that he has not experienced before. "In the latter instance, the Divine Presence enclothed itself in his (Moshe's) conceptual processes until the two were united in a bond so powerful that 'the Divine Presence spoke from his (Moshe's) throat.'"

From the Lubavitcher Rebbe's perspective, *God's direct involvement in the authorship of the Torah text increases, rather than decreases, with the advent of the Book of Devarim.* In this volume, and in this volume alone, God's words emerge directly and unchanged through Moshe.

V. The Ultimate Message of Devarim's Character: The Full Definition of Mesora Implications for Shabbat Chazon...

1. Moshe's Fear

דברים א:כב

ותקרבון אלי כלכם ותאמרו נשלחה אנשים לפנינו ויחפרו לנו את-הארץ וישבו אתנו דבר את-הדרך אשר נעלה-בה ואת הערים אשר נבא אליהן

Then all of you came to me and said, "Let us send men ahead to reconnoiter the land for us and bring back word on the route we shall follow and the cities we shall come to."

2. The Sin

במדבר פרק יג

ויוציאו דבת הארץ אשר תרו אתה אל בני ישראל לאמר הארץ אשר עברנו בה לתור אתה ארץ אכלת יושביה הוא וכל העם אשר ראינו בתוכה אנשי מדות:

ושם ראינו את הנפילים בני ענק מן הנפילים ונהי בעינינו כחגבים וכן היינו בעיניהם:

32 And they spread an evil report of the land upon which they had spied to the children of Israel, saying: 'The land, through which we have passed to spy upon, is a land that eats its inhabitants; and all the people that we saw in it are men of great stature. **33** And there we saw the Nephilim, the sons of Anak, who come of the Nephilim; and we were in our own eyes as grasshoppers, and so we were in their eyes.'

3. Continuing Impact

תלמוד בבלי תענית כט.

וכתיב ותשא כל העדה ויתנו את קולם ויבכו העם בלילה ההוא אמר רבה אמר ר' יוחנן (אותו היום ערב) תשעה באב היה אמר להם הקב"ה אתם בכיתם בכיה של חנם ואני קובע לכם בכיה לדורות

The night after the spies report was Erev Tisha B'Av. HaShem declared to them: You have cried for naught this evening and i will therefore set for you crying across the ages!

6

OU Parsha Shiur 2019-2020

Shiur 32: Devarim

Rabbi Shmuel Goldin